

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **I. M.**, zastoupeného JUDr. Vítězslavem Blahutem, advokátem se sídlem Škrobálkova 17, Ostrava, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ostravě**, se sídlem Na Jízdárně 3, Ostrava, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 6. 2007, č. j. 22 Ca 483/2006 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Odměna advokáta JUDr. Vítězslava Blahuta **s e u r č u j e** částkou 2856 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným usnesením krajský soud dle § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil řízení o žalobě, jíž se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného ve věci rozhodnutí o odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem Ostrava II, ze dne 6. 6. 2006, č. j. 100236/06/389911/1214. Soud řízení zastavil, protože žalobce vzal u jednání soudu dne 11. 6. 2007 žalobu zpět, neboť žalovaný rozhodl o jeho odvolání rozhodnutím ze dne 20. 2. 2007, č. j. 11375/06-1101-800630. Uvedenou skutečnost krajský soud ověřil ze správního spisu. Krajský soud dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti usnesení krajského soudu žalobce včas podal kasační stížnost a domáhal se jeho zrušení. Jako důvod kasační stížnosti označil nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Žalobce namítl, že krajský soud věděl o tom, že již devět měsíců je vedeno řízení o jeho způsobilosti k právním úkonům, přesto pokračoval v řízení. Poukázal na to, že některá řízení v jeho věcech vedená jinými, nikoli správními, senáty Krajského soudu v Ostravě jsou z „nařízení“ místopředsedy krajského soudu dle § 109 odst. 2 o. s. ř. přerušována, podobně jako řízení vedená u Okresního soudu v Ostravě. Krajský soud tak v daném případě neměl právo pokračovat v řízení a vydat rozhodnutí.

Dále žalobce uvedl, že postup, kdy jsou soudní řízení, jichž je účastníkem, z výše uvedeného důvodu přerušována, porušuje jeho právo na spravedlivý proces zaručené čl. 6 Evropské úmluvy o ochranu lidských práv a základních svobod. Samotné řízení o své způsobilosti k právním úkonům žalobce považuje za nezákonnou perzekuci své osoby coby „nepohodlného rebela“. Postup správního senátu krajského soudu v tomto a v dalších případech, kdy řízení nebylo přerušeno, žalobce považuje za „čestné výjimky“.

Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal usnesení krajského soudu vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti. Na toto posouzení nemělo vliv, že žalobce podřadil své námitky ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ačkoli jde o námitku podřaditelnou ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. upravujícím jako důvod kasační stížnosti nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem.

Kasační stížnost není důvodná.

V řízení podle soudního řádu správního jsou důvody přerušení řízení samostatně stanoveny v § 48 s. ř. s. S ohledem na okolnosti, jež v kasační stížnosti žalobce uvádí, by případně pro řízení před krajským soudem přicházel v úvahu důvod obligatorního přerušení řízení dle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení *předseda senátu řízení přeruší, jestliže účastník ztratil procesní způsobilost a není zastoupen*. Nejvyšší správní soud však u Okresního soudu v Ostravě ověřil, že v řízení o způsobilosti žalobce vedeném u tohoto soudu pod sp. zn. 42 P a Nc 380/2006, nebylo dosud meritorně rozhodnuto, a že tedy žalobce nebyl ve způsobilosti k právním úkonům, a tedy ani ve své procesní způsobilosti (§ 33 odst. 3. s. ř. s.) v době, kdy probíhalo řízení před krajským soudem, v jakémkoli rozsahu omezen. Podmínka, že účastník ztratil způsobilost, tak nebyla v řízení před krajským soudem naplněna.

Dále je však třeba zvážit, zda neměl krajský soud přikročit k přerušení řízení podle § 48 odst. 2 písm. c) s. ř. s, podle něhož *předseda senátu může řízení přerušit, ... nemůže-li se žalobce řízení účastnit pro překážku trvalejší povahy*. Citované ustanovení upravuje fakultativní přerušení řízení, kdy je ponecháno na předsedovi senátu, aby s ohledem na konkrétní situaci účastníka uvažil, zda je u něj dána taková překážka, která by mu dlouhodobě znemožňovala činit úkony a hájit svá práva v řízení před soudem.

Krajský soud se ani v napadeném usnesení, ani v jemu předcházejícím řízení, možností přerušení řízení výslovně nezabýval. Pouze na podkladě soudního spisu krajského

soudu pak nelze učinit závěr, že by krajskému soudu byla skutečnost, že je u Okresního soudu v Ostravě vedeno řízení o způsobilosti žalobce k právním úkonům, známa. Žalobce tuto skutečnost krajskému soudu v průběhu řízení (ani při jednání, na němž vzal svou žalobu zpět) sám nesdělil. V kasační stížnosti pak odvozoval znalost v dané věci rozhodujícího senátu krajského soudu o řízení o jeho způsobilosti, z toho, že řízení v jeho věcech vedená jinými, nikoli správními, senáty krajského soudu jsou z „nařízení“ jeho místopředsedy dle § 109 odst. 2 o. s. ř. přerušována.

S ohledem na výše uvedené lze učinit závěr, že senátu krajského soudu rozhodujícímu v dané věci, nebylo z jeho úřední činnosti známo, že u okresního soudu je vedeno řízení o způsobilosti žalobce k právním úkonům. Pokud se však o možnosti, že je takové řízení vedeno, rozhodující senát krajského soudu dozvěděl jinak (např. pro obecnou rozšířenost takové informace v určitém místě), mohl a měl zvažovat, zda jsou u žalobce dány takové okolnosti, které by mu znemožňovaly samostatně hájit svá práva v řízení před soudem, a zda je tedy třeba.

Ze soudního spisu je však zřejmé, že žalobce činil všechna svá podání ke krajskému soudu zcela samostatně (bez asistence advokáta či jiného zástupce), v náležité formě (elektronicky se zaručeným podpisem), včas a dostatečně kvalifikovaně; jeho návrh na zahájení řízení ze dne 21. 11. 2006 měl všechny zákonem stanovené náležitosti, stejně tak i jeho žádost o osvobození od soudních poplatků ze dne 20. 1. 2007, i sdělení ze dne 11. 4. 2007, v němž žalobce vyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

Jestliže byl žalobce dostatečně způsobilý k náležitému podání žaloby jako k úkonu, jímž se disponuje s řízením, byl způsobilý i ke zpětvzetí žaloby. Nadto rovněž posléze uvedený úkon učinil žalobce zcela samostatně a kvalifikovaně. Z protokolu o jednání před krajským soudem ze dne 11. 6. 2007 vyplývá, že žalobce samostatně prohlásil, že bere svou žalobu zpět, protože žalovaný po jejím podání o odvolání proti výše uvedenému platebnímu výměru rozhodl. Vydání žalobcem požadovaného rozhodnutí pak krajský soud ověřil z podkladů žalovaného. Žalobce tedy zdůvodnil zpětvzetí své žaloby u jednání před krajským soudem zcela racionálním způsobem, který nepřímě předvídá i soudní řád správní, když v § 60 odst. 3 zakotvuje právo žalobce na náhradu nákladů řízení pro případ zpětvzetí žaloby *pro pozdější chování žalovaného*. Tyto skutečnosti ani žalobce ve své kasační stížnosti nepopírá.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žalobce v průběhu celého řízení, včetně samotného jednání dne 11. 6. 2007, před krajským soudem jednal a vystupoval tak, že nevznikly jakékoli pochybnosti o jeho schopnosti účinně hájit svá práva. V řízení před krajským soudem tedy nic nesvědčilo tomu, že by u něj byla dána překážka trvalejší povahy ve smyslu § 47 odst. 2 písm. c) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační námitku žalobce nedůvodnou. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí zdejší soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalovanému náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Odměna a hotové výdaje ustanoveného advokáta (§ 35 odst. 8 s. ř. s.) byly stanoveny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v tomto případě za jeden úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 1x 2100 Kč a 1x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2400 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 456 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2856 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2007

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu